

ſom beſjendt deri, at de Vedkommende, ſom nærmefſt ere intereſſerede i Dpretteſſe af en ſaadan Holdeplads eller Station, ſkulde afgive Grund dertil uden Erſtatning af det Offentlige og derhos udrede¹ af de Omkoſtninger, ſom en Stations Etablering medfører — jeg ſjønner ikke rettere, ſiger jeg, end at diſſe Betingeſer, ſet baade fra Statens Synspunkt og fra de nærmefſt intereſſerede Beboeres Synspunkt, maa kaldeſ i og for ſig rimelige og billige. Hvis imidlertid det høie Thing ſkulde tiltræde den Indſtilling, ſom her foreligger, ſtal jeg ſelvfølgelig tage Sagen under Overveieſe, og jeg antager, at paa en eller anden Maade vil Reſultat komme til at foreligge i Finantslovforſlaget for næſte Aar.

— Det næſte Indſtillingspunkt er et Andragende fra Føvling-Holſted Sogneraad om Hjælp til Forførgelſen af en Familie. Andragendet herom er blevet afflaaet af Indenrigsminiſteriet, fordi det her kun dreier ſig om et ganſte almindeligt Fattigforførgelſeſpørgſmaal. Den paagjældende Familiefader har ikke ved ſit Ophold i Slevig erhvervet ſig Hjemſtedsret der, og han er derfor efter de Oplyſninger, ſom have foreligget, da han blev trængende til Underſtøttelſe, falden ſin Fødfelſkommune til Byrde. Det er ganſte viſt et beklageligt Forhold for den vedkommende Forførgelſekommune, men det er et ſpørgſmaal, ſom er Statskaſſen uvedkommende; vi pleie dog ellers aldrig at give Bidrag for at lette Forførgelſekommuner de Byrder, ſom paahvile dem efter Lovgivningen.

— Den ſidſte Indſtilling, ſom gaar ud paa at henviſe vedkommende Sag til Indenrigsminiſteren, angaar et Andragende fra Beſtyrelſen for Danmarks Totalaſholdsforening om en Bevilling til Fremme af Totalaſholdsſagen. Det fremgaar af Andragendet, at den Bevægelſe, ſom Totalaſholdsforeningen har reiſt, har naaet en i Forhold til den korte Tid, hvori Foreningen har virket, ſtor Udbredelſe, og Sagen er ſom et Samsundsanliggende af den Betydning, at den ogſaa efter min Formening vel fortjener at støttes af Staten. Jeg ſtal indſkrænke mig til her at udtale, at jeg nærer den ſamme Sympathi for denne Sag, ſom den ærede Ordfører hvtrede, ſandtes hos mange af Thingets Medlemmer. Hvis Sagen henviſes til Indenrigsminiſteren, ſtal jeg anſtille en Konference med min Kollega Juſtitsminiſteren, thi det

ſynes mig tvivlſomt, om Sagen ikke nærmere ligger under hans Reſſort end under mit. Den ærede Ordfører fremhævede nemlig de ſørgelige Følger af Drifkældigheden og nævnte blandt diſſe de mange Sindſygdomme, ſom ere en Følge af denne Laſt, ſamt de mange Forbrydelſer, ſom ogſaa ſtaa i Forhold til denne Laſt — men begge diſſe Sager ligge ikke under Indenrigsminiſteriets, men under Juſtitsminiſteriets Reſſort. Jeg ſtal imidlertid eventuelt efter Konference med Juſtitsminiſtern tage Spørgſmaalet under Overveieſe, og jeg tvivler ikke om, at hvis Thinget henviſer denne Sag i Overeensſtemmelſe med Indſtillingen, vil der komme til at foreligge et Forſlag om en Bevilling.

Sviid: I Følge Anmodning fra en ſtor Del Benner af Totalaſholdsſagen omkring i Landet vil jeg gjerne bede det høie Thing at tage venligt mod Andragendet om Underſtøttelſe til Totalaſholdsforeningen. Det har jo allerede i Dag fundet en venlig Modtagelſe. Den ærede Miniſter ſluttede ſig til den ærede Ordfører, og jeg kunde derfor gjerne aſholde mig fra at udtale mig; men, ſom ſagt, paa Grund af Anmodning fra en ſtor Del Benner af Sagen vil jeg gjerne føie et Par Ord til. Det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dineſen) indrømmede, at det var en god Sag; og han havde ikke Noget imod, at man underſtøttede den ogſaa fra Thingets Side, men han vilde dog mene, at man ſkulde overlade Sagen til Private. Det er en Udtalelſe, ſom er fremsat for her i Thinget, men jeg vil dog alligevel med et Par Ord imodegaa den. Det er ſelvfølgelig ikke Meningen, at fordi manønſker, at Staten yder denne Sag ſin Støtte, at den derfor ſtal tage Sagen ſin Haand og lede den. I ſaa Fald vilde man unægtelig med Grund kunne anføre, at den helt vilde forandre ſin Karakter, ſom da ogſaa er fremhævet. Der er naturligviſ kun Tale om, at ligesom Sagen har vundet mange Benner omkring i Landet og at der ydes meget betydelige Bidrag til at fremme den, ſaaledes er det nu ogſaa et Quæſt, at Staten burde fremme den ved at yde den et Bidrag. Naar det private Bidrag nu aarlig gaar op til 30,000 Kr., ſaa vil man ved vægtig Grund kunne ſige, at Sagen er noget ſaa vidt frem, at Staten ogſaa bør yde ſin Støtte. Dertil vil jeg